

MÜCADELE Mİ, YARDIMLAŞMAK MI?

Göz nedir bilmeyen, görmeyi hiç tatmamış bir güneş, kalkıyor gözümüze nur veriyor. Açlığın ne olduğundan habersiz bir ağaç, bize meyvelerini uzatıyor. Ne olduğunu ve nereye gittiğini bilmekten aciz bir bulut, bize yağmur taşıyor ve başımızdan aşağı rahmet yağdırıyor.

Gözümüze bir toz girdiğinde **“Göz nedir?”** **“Toz nedir?”** bilmeyen elimiz, hemen gözün imdadına koşuyor. Açlığı bilmeyen ayaklarımız, bizi yemek mahalline götürüyorlar.

İç organlarımız da tam bir yardımlaşma içindeler. Kâinattaki mükemmel yardımlaşmanın küçük, ama çok mükemmel bir misalini sergiliyorlar. İçimiz ve dışımız böyle nice yardım örnekleriyle kaynaşıp dururken, bazıları kalkıyor, **“hayatın bir mücadele olduğunu”** iddia ediyorlar.

Kendilerine bunun delilini soruyorsunuz, avını parçalayan aslanı, fareyi kovalayan kediyi ve onları taklit edencesine menfaat kavgası veren bir kısım insanları önünüze seriyorlar. Önce hayvanlar arasındaki rızık kavgasına bir göz atalım:

Bir milyonu aşkın hayvan türü var. Her türün de sayılamayacak kadar fertleri mevcut. Ve bütün bu türlerin bütün mensupları her gün karınlarını doyuruyor ve açlıktan ölmüyorlar. Burada akıllara durgunluk veren bir rızık taksimatı söz konusu. **Rızıkı**, Allah veriyor. Şu var ki, her canlıya rızık arama duygusu veren de yine Allah.

Bunlar içerisinde otlarla beslenenlerde fazla bir mesai gerekmiyor. Bazı hayvanlar da etle besleniyorlar. Eğer böyle olmayıp da bütün hayvanlar sadece otlarla beslenselerdi, **sonsuz denecek kadar çok hayvan cenazeleri yerde kalacaktı.**

Aslanın parçaladığı bir ceylana bakarken şöyle düşünmek gerekiyor: Bu ceylan, bu güne kadar, ormandaki bunca vahşi hayvana rağmen hayatını sürdürdü. Bu gün ise onun ölüm günüydü. Her şeye bir sebep yaratan Allah, onun ölümünü de aslanın eliyle tahakkuk ettirdi. **“Her nefis ölümü tadacaktır.”** İlahi hükmü ceylanda bu şekilde gerçekleşti. Bir gün de o aslan ölümü tadacak ve her ikisi de yolculuklarının ilk noktalarına varacaklar ve asılları olan toprağa rucû edecekler.

Ölüm kanununun bir gereği olan bu gibi hadiseleri ölçü olarak, hayatı mücadele kabul etmek, kısır bir değerlendirme olur.

İnsanlara gelince, onlarda durum biraz farklı. Bu dünyada ahiret namına bir imtihan geçiren insanların, bu çetin imtihanda çoğu zaman kaybettikleri sorular, **“adalet, merhamet, hak ve hukuk”** maddeleri. İnsan, diğer insanlara merhamet

edeceğine, zulmetmeye kalkışabiliyor ve bunu bir göz açıklığı, bir hüner sanabiliyor. Burada bir mücadele söz konusu olabilir. İlâhî hikmet, dünya imtihanının önemli bir yönünü teşkil eden bu gibi çatışmalara, müsaade ediyor. Zira, adaylara müdahale edilmemesi, imtihanın temel bir esasıdır.

Şu var ki, insanların helâl sınırını aşarak ve meşru çizgiden saparak verdikleri menfaat kavgaları, ahiretleri namına bir kaybın ifadesidir. Zulmeden bir insan, elde ettiği menfaat ne olursa olsun, “zalim” sıfatını peşinen almış ve insanlık vasfından büyük ölçüde kayıp vermiştir. Bu kısa dünya hayatında çok az istifade edeceği ve sonunda bırakıp gideceği bu gibi cüz’î menfaatler, o kaybın yerini kesinlikle dolduramaz; ahirette verilecek hesap ve görülecek ceza da işin diğer yönü, ebediyet cephesi... Nitekim, İlâhî Fermanda haber verildiği gibi,

“Kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir ve yine kim zerre kadar şer işlemişse onu görecektir.” (Zilzal, 99/7-8)

Nefis ve şeytanın insana musallat olmasıyla, insan nev’i için, kıyamete kadar sürecektir ve meyveleri ya cennet yahut cehennem olacak bir imtihan başlatılmıştır.

“Hayır şer, güzel çirkin, nef’ zarar, kemâl noksan, ziya zulmet, hidayet dalalet, nur nâr, iman küfür, taat isyan, havf muhabbet gibi âsârlarıyla, meyveleriyle şu kâinatta ezced birbiriyle çarpışıyor.”(1)

Hayat bir mücadeledir diyenler, bu cümleyi, yukarıda sözü edilen mânâların çarpışması kastıyla söylese de gerçeği ifade etmiş olurlardı. O zaman, hayır cephesinde yerlerini alır şerle mücadele ederlerdi; güzelliğe kuvvet verir çirkinliği alt etmeye çaba gösterirlerdi. Daima kemâle ermeye çalışır, her türlü noksanlıktan sakınırlardı.

Ve nihayet, iman ve hidayet cephesinde bulunur, küfre, sapıklığa ve bozgunculuğa savaş ilân ederlerdi. Bunun adı ise “**cidal**” değil “**cihat**”tır.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Dokuzuncu Söz.](#)